

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONS
SARANDI 203
AL COSTAT DEL CORREO

PERIÓDICH SENMANAL Y LITERARI

SUSCRICIÓN ADELANTADA
Ciutat ps. 0.50
Campanya » 0.60
Exterior » 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, 6 SETEMBRE DE 1885

ESpanya Y ALEMANYA

Sense tindre los detalls necessaris pera tractar la qüestió suscitada entre Espanya y Alemany, respecte l'ocupació de una de las illas Carolinas per l'exercit alemany, prenem candela pera donar nostra pobre opinió, basada tan sols en lo que 'ns comunica lo telégrafo, y que à nostre entendre no ha sigut explanada com se mereix.

Tingas en compte que nos inspirem per las novas telegráficas.

Nos sorprengué una d'aquestas novas, dihentnos que Alemany s'habia apoderat d'un trós de territori espanyol com ho son las illas Carolinas é infinitat d'altres que hi ha en lo mar Pacífich.

Tot seguit saberem l'indignació que aytal atentat habia aixecat en Espanya, arribant los anims á exaltarse tan y tan que alguns militars habian tornat á la nació que 'ns insultava, las creus y condecoracions, ab qu'un jorn habian sigut agraciats; lo poble se reunia en Madrid ab imponent y nombrosa manifestació protestant contra tan escandalós atentat, al mateix temps que lo mateix telégrafo nos deya que lo rey d'Espanya En Anfós XII habia *suplicat* á son amich l'emperador Guillem, que deixés pera mes endevant son propòsit de robar (aquesta paraula es nostra) l'illa que habia ocupat tan fora de temps; puig temia que sos subdits lo destronessin.

La coincidencia ha volgut que al mateix temps que tot aixó sucsehia, lo ministre d'Ultramar, de qui dependeix l'administració de

totas las possessions ultramarinas, rebia d'Alemany una creu, en recompensa no sabem de qué, y que lo mateix ministre no tenia molt bonas relacions ab lo capítost del ministeri, Sr. Cánovas.

Convé també consignar que lo *Círculo Militar y de Marina*, sempre segons los telégramas, ha tornat totas las distincions que d'Alemany habian rebut, y ha berrat de la llista de sos socis honoraris à tots los militars alemanys que tenian obtingut tal titol.

Lo govern d' En Anfós XII, premiá tan patriótica actitud, fent tancá las portas y disolvent tal Centre.

Entrem en apreciacions.

En Cánovas del Castillo, president de lo ministeri, es amich del canceller de l'imperi alemany y lo rey d'Espanya D. Anfós de Borbon y Borbon, dotzé de son nom, y rey d'Espanya es coronel d' hulanos de l' ecsercit alemany y fins creyem que mitj parent de lo emperador Guillem; donchs bé, ni En Cánovas, ni lo rey Anfós, haurian fet res per fer respectar son territori.

Cau de son propi pés, la suposició de que tan lo monarca com son ministre sabian quelcom de lo que pasava, puig d' altre manera, lo rey no hauria escrit á Son emperador, que «postergás l' ocupació de part del territori espanyol, puig se veyá amenasat de perdre son trono.» Quant una cosa 's deixa per mes tart, hi ha acort en ferla, *ergo*, l' ocupació de part del territori espanyol per l' ecsercit alemany, estaba contractada y LO REY D' ESPANYA HO SABIA.

Prenent peu pera traurer del ministeri al ministre que 'l destorbava, be pogué En Cánovas escriure dos lletras á son amich Bismarck pera que enviés una creu al senyor Tejera, pensant d' aquest modo, que totas las culpas caurian sobre qui no n' hi tenia cap.

Fent suposicions per altre part, també pot

esser que veyentse lo tronó en perill de caure (perque en aquesta vida tot se fa vell y lo tronó d' Espanya te la fusta molt corcada) cerqués aquesta comedia pera distraurer la opinió pública y ferse passar per molt patriota al mateix temps qu' enganyava á la pátria. ¡De tantas cosas ne dihuen política!

A l' hora en que escribim aquest article, no tenim noticia de que Don Alfonso haje deixat d' usar l' uniforme de coronel d' hulans de l' exercit alemany, que en nostre concepte debia ser lo primer que debia fer!...

Esperem mes noticias pera fer los comentaris á que 's presta tan intrincat assumpto.

LOS UNS Y 'LS ALTRES

Las demostracions de simpatía que dia á dia rebem de los catalanistas tan de la ciutat com de la campanya, nos encoratjen pera seguir en nostra comensada tasca.

Infinitat de cartas de paysans, que 'ns demanan figurar en lo nombre de nostres subscriptors tenim sobre nostre taula de Redacció y en totas ellas, si fá notar l' esperit altamente patriótic de sos autors, que com nosaltres senten melangia per la Patria y lo vehement anhel de tenir en sa casa una publicació que los recordi l' anyorada terra, parlantlosi ab sa propia parla.

Dintre lo camp catalanista, també ha trovat bona acullida LA GRALLA.

Los primers que respongueren á nostre humil veu, foren los fermes catalanistas En Anton de P. Aleu, En Alexandre Carreras Doria y En Joseph M. Oller. Tant prest tingué esment *Lo Doctor Faust*, arribat de poch á aquestas platjas, de nostra publicació, que 'ns oferi son contingent, y si no havem estampat encara cap de sos treballs, es degut á las moltas ocupacions que, ara com ara, tenen atrafegat á nostre amich.

En los darrers nombres pogueren veurer nostres llegidors que també en Catalunya ha sigut ben rebuda nostra publicació, puig á mes á mes de los afectuosos saludos de la premsa, varis coneguts escriptors nos han enviat treballs literaris y nos han encoratjat pera seguir en la tasca patriótica qu' inaugurarem lo 1er de Juny prop-passat.

Si algun esperit apocat, si alguna ánima

petita nos fá guerra, y guerra deslleal, com son totas las accions que danyan á un tercer, no per aixó deixarem la taleya, perquè, si aquestos mals paysans rebutjan tot lo que té esperit catalá, perque sa *daurada* ignorancia no 'ls deixa entendre lo qu' es la patria, no son tan nombrosos que puguen apagar las patrióticas tocatas d' aquesta pobre GRALLA, avuy tocada per mans garrueras, puig mentres ells se pensan mortificarnos fent desaparèixer noms de nostre llista de subscriptors nosaltres pensem en millorar lo bon só de nostre festiu instrument alentats per los fermes ca alanistas que, lluny de las petitesas del despit, nos envian lletras pera pagarnos lo modest preu de suscripció per un any adelantat.

La satisfacció que justament sent lo que aixis obra, val per nosaltres molt mes que los sacrificis que fan alguns de tenir una publicació, que los fá estorb en sa casa y acusa de mal patriótica sa consciencia.

Al venir á la publicitat, diguerem y avuy ho repetim, que LA GRALLA, no es cap empresa pera guanyar diners puig que tots sos redactors tenim bonas mans pera guanyarnos lo pá de cada dia, com sempre ho hem fet y ferém.

Gran satisfacció ha estat pera nosaltres sempre qu' algun paysá, que lo jornal que guanya no li permet fer cap dispendi extraordinari, ha comunicat á algun de nostres amichs lo desitj de tenir LA GRALLA; li havem enviat immediatament, anotantlo com subscriptor, sense remuneració de cap classe. Ab tota la fruició que 's pot imaginar, havem accedit á sa petició perque hem conegut la fermesa de son amor á la patria, que per nosaltres val mes, que l' import de las suscripcions qu' alguns crehuen qu' 'ns donan com almoyna. A tots los que 's trovin en lo cas de que lo fruit de sos jornals no 'ls permettin distreurer l' import de la suscripció que tenim senyalada pera sufragar los gastos que ocasiona una publicació com la nostra, los oferim lo mateix, perquè creyem que val mes lo desitj de conservar lo recort á la patria que no fer lo que fan alguns que la miran ab indiferencia y que pretenen que los demás fassin igual qu' ells.

LA GRALLA mes que subscriptors, vol que la parla catalana siga coneguda com mereix, no

sols perquè ella 'ns recorda tot lo que l'home de cor desitja conèixer de sa patria, sino perquè es lo proposit que 'ns ferem al comensar nostra tasca, y perquè es un deber de bon fill al recordarse de la mare.

JOSEPH DEL NOYA

LITERATURA

LO CANT DE LA CANSÓ

Nasquí en las platxas de la Provensa
sota las flamas d' un sol de foch,
portada en alas d' auras marinas,
bressada en cálzers de tendras flors.

Perfum me daren las aromadas
valls del Duranza; llums y colors
los cels espléndits; músicas dolsas
las sonoras corrents del Rhon.

Las vespertinas llums del crepúscul
tremolejavan quan vegí 'l jorn;
mon bressol foren clavells y violas,
las amoretas volant en torn.

Trenada porto ma cabellera
ab fils de perlas y anella d'or,
y es ma gonella de drap de rosas
y es mas diadema de raigs de sol.

Vaig per las vilas y las masías
cantant la patria, la sè y l'amor;
y n'es mon arpa de las tres cordas,
l'arpa sagrada dels trovadors.

Só la cansó de Provensa,
só la cansó del amor.

Obram, oh nina, las portas
de tá casa y de ton cor!

VICTOR BALAGUER

L' AGRAHIMENT

BALADA

Premiada ab lo Pensament artístich de plata en lo
Certámen de la Juventud Católica de Palma de
Mallorca (Juliol 1885).

Era una Reyna molt desgraciada
la pobre Reyna de la Balada
que vé á contarvos lo trovador:

N' era una Reyna, com pocas, bella,
y n' era pura com la poncella
encar no overta pel sol d' amor.

Al Rey la Reyna constant amava,

mes ell per altrás l' abandonava,
l' abandonava sens cap pietat:

Sos ulls la Reyna de plor omplia
y 'l plor creixia quant més creixia
la indiferencia del Rey ingrat.

Pansinse anava la tendre esposa
com sens la pluja també la rosa
'riba á pansirse sobre 'l roser;

Y entre las plantas, com ella tristas,
de sas boscurias, sens camaristas
la Reyna 'l dia passaba enter.

Un jorn trobantse, com sempre sola,
serp verinosa veu que 's cargola
en roure ombrívol un niu buscant:

Niu que defensa trista pardala
piulant á voltas y sempre ab l' ala
sos fills sens plomas encar, tapant.

La Reyna, ab pedras lo reptil mata
tallan sa fina brillant escata,
xafant sa testa de viu color,

Y al cel l' aucella puja agraphida
pregant tot volta, per l' afligida
Reyna amorosa de tendre cor!

Los jorns passavan; buscant l' afecte
de un altra dama, negre projecte
del Rey forjava lo pensament,

Mes á la Reyna festós parlava,
perque la Reyna, quan los forjava,
no 'n pogués héurer un sol esment.

Un jorn á taula los dos esposos
plegats tastavan menjars sabrosos,
plegats bebian dolcíssims vins;

Los Reys menjavan devant del poble
y el poble al' hora voltava noble
d' una rodona deixantlos dins....

Vol á la Reyna lo Rey honrarla:
posa en sa copa, mentres li parla,
licor que encare ningú ha tastat;

—Coper vull serne de ma estimada,—
diu á la Reyna, quan la daurada
copa li dona qu' ell ha omplenat.

La Reyna als llavis la porta ab joya....
—baixa una aucella, llavors; s' apoya
en l' ampla soca del copó d' or;

Piula una mica, lo líquit liba
y mort l' aucella caritativa
envenenada per lo licor....

Perdó á la Reyna lo Rey demana;
ella perdona sa acció villana,
tota enternida de véurel trist;

Lo poble canta tranquil y balla,

y la noblesa, si ve arc calla,
després murmura de lo que ha vist:

Ningú l' auçella sab d' hont venia;
no mes la Reyna la coneixia
y al Senyor dava per xó mercés;

Que la pardala que ab sa niada
un jorn per ella ne fou salvada,
li ha dat la vida perque 's salvás!

FRANCISCO TOMÁS Y ESTRUCH.
(Uruguayench).

LOS OBRERS CATALANS

Ja 'n podéu voltar de serras
y de valls y comallards,
y arenals y puigs y singles,
pobles, vilas y ciutats;

Ja podéu seguir montanyas,
passar rius y passar mars
y voltar tota la terra
pèls indrets d' aci d' allà;

Obrers franchs y de coratge,
de cor noble y noble sanch,
que no vulgan la fortuna
mès que ab l' honra del treball:

En lloch mès sinó en ma terra
l' abundó n' héu de trobar;
los obrers de Catalunya
son los héroes de la Pau.

Qui no es fill de las pedreras,
ha nascut de la fornal;
qui no alena 'l baf dels bronzes
lo dels roures ha alenat.

Com los bronzes y los roures
son forsuts y bèn sapats,
puig sos muscles desenrotlla
la fadiga del treball.

No veuréu may á las feynas
cap vagant ni guitonás;
d' altra terra es la peresa
y ells no volen res forá

Al casal que 'ls vejè náixer,
es 'hont volen morir braus:
los obrers de Catalunya
son los héroes de la Pau.

Si voléu gent migrolada,
en ma terra no hi vingáu;
que en ma terra no hi ha febles,
y per ço no hi ha cobarts.

Quan la patria los demana,
¡nom de Dèu, y quin afany!
las campanas de las fargas,
sometents tenen alsats.

Qui no troba armas de guerra,
prou que troba una destral:
qui no tè un bon mall á casa,
ja 'n tè prou ab una fals.

No mancant salut y feyna
ja res manca, Dèu me val,
que *'ls obrers de Catalunya*
son los héroes de la Pau.

Quan ja l' auba anuncia 'l dia,
á tots crida 'l cant del gall
y la véu de la campana
deixondeix y dú l' afany:

Per guanyar lo pá de taula
Dèu me val, ningú hi fa tart,
y 'l Pervindre de la Patria
pren alé en lo sant Treball.

Cada pas que alerats dónan
á la farga boy cantant,
es un pas que fa la Industria,
es un pas que fan las Arts.

Ab obrers d' aqueixa mena,
no temáu pèl que vindrá,
los obrers de Catalunya
son héroes de la Pau.

Ab la brusa y la espardenya,
sens orgull ni vanitat,
sols ne gastan la fatxada
de que 'n tenen bonas mans.

Sa ambició es no estar en vaga,
per dú 'l trajo del treball,
puig la enveja malestruga
no fa estatge en cors tant braus.

Ab tant may manqui la feyna,
bon humor no ha de mancar;
y á las festas de la terra
dónan vida ab los séus cants.

Los séus cants son cants de gloria
de progrés y llibertat,
que *'ls obrers de Catalunya*
son los héroes de la Pau.

Horas d' oci no coneixen
y del vici están llunyats;
cada jorn quan vé 'l cap-vespre
las cansons van recordant;

Tots á l' hora las repassan,
ab plaher y noble afany;
cansons dolsas de la terra

que altre obrer los ensenyá;

Noble obrer á qui inspirava
l' ayre pur de nostre camp;
gloria avuy de nostra patria,
qu' es ja patria de immortals.

Mentres cantin al cap-vespre,
las cansons no morirán
y *'ls obrers de Catalunya*
serán héroes de la Pau.

¡Quin bo fa veure en ma terra
quan se fá una vista anyall!
¡cóm s' aixampla 'l cor de veure
la virtut del sant treball!

¡Quin goig, veure nobles lemas
brodats d' or en estandarts,
y sentir que del cor surten
aquells cants de Llibertat!

Los baylets damunt l' espatlla
de sos pares, encantats,
las cansons volen apendre
per saberlas en sent grans.

Quan no ho puguin cantá 'ls pares
prou que 'ls fills ho cantarán;
los obrers de Catalunya
son los héroes de la Pau.

¡Avant, donchs, nissaga ardidá;
mes que digan, sempre avant!
si ets enveja d' altrás terras,
ab la enveja 't fan més gran.

Fés que may aqueixa enveja,
fente victima d' enganys,
interrompi la armonia
de tos lemas y tos cants.

Las promesas forasteras,
pot ser foran ton dogal:
al traballs trovarás l' honra,
y ets prou rich sentne honrat.

Y ets prou gran ab tant que puga
dir lo món que t' ha admirat,
que *'ls obrers de Catalunya*
son los héroes de la Pau.

JOSEPH VERDÚ.

MARINESCA

(Arreglo del francés)

Lo vent bufa ab furor, la mar augmentant
la violencia de las onadas, creix com si vol-
gués sortirse de l'espai que ocupa. Se diria

que los elements lluytan pera confondrers en-
tr'ells, com si volguessen axafar l'univers.

En una blanca caseta de modesta aparien-
cia, hi ha dos jovens que s' han casat fa sols
vuit dias.

L'alegria que embarga son esprit, sembla
impedirils de ficsarse en la furiosa tempestat
que en torn d'ells se deixa sentir ab gran
fressa.

Joan conta 27 anys y es lo mes brau pes-
cador de la costa. Mariona n' ha complert
vint lo mateix dia de son casament y es la
noya mes hermosa del poble.

Entretinguts en amorós col-loqui, s'aperci-
beixen despres de cops repetits donats á la
porta, que es á sa casa, hont truncan. ¿Qui
pot interrompirlos en aquesta hora?

Es la dona de un pescador, que entra tota
esparverada á la casa del jove mariné y li
dirigeix aquestas paraulas:

—Lo gussi d' En Llopis no ha arribat en-
care; están fent senyals en lo mar y 'l cor
me diu que es éll, lo meu marit que está en
perill. La barca está apunt y sols á tú aguar-
da pera sortir en son aussili. Veshi, Joan, y
aixis lo salvarás á n' éll y á l' meu fill.

En Joan forma part de una barca de salve-
tatje. La vista d' eixa pobra dona, son deses-
pero y groch semblant li fa recordar la mis-
sió sagrada que contragué d' arrebatat al
furiós mar, las víctimas que l' implacable
element destina á aumentar l' nombre may
conegut de desgracias qu' el monstre devora.

Torna á mirar á la pobre dona y dirigeix
també la vista á sa jove muller. Mariona ha
cambiat també de color; clara y distintament
sent are la tempestat.

—Corre, Joan, corre, diu la Sila.

—Oh! tu no sortirás pas d' aquí, li contesta
la Mariona, posantse devant la porta.

La mirada de sa muller li aconsella de que-
darse, pero lo desconsol de la Sila, li dicta d'
anarsent. Moment de cruel vacilació!

De prompte ficsa sos ulls en una colecció
de medallas y un cuadro de varis episodis
que li recordan lo coratje de son pare en oca-
sions parecudas á la qu' ell se trova. Son
pare, home de mar valerós!

¿Soch un cobart? se diu pujantli los colors
á la cara al pensar sols que dupta en complir
son deber.

Rápit com lo pensament agafa sa gorra de

llana y 's dirigeix resoltament al carrer, pero la Mariona l' agafa ab tota la forsa que la por de un nou perill li fa batre 'l cor y esclama en tó suplicant:

—Joan, Joan per favor, si tu m' estimas, quedat.

—Te idolatro, contesta, fent un esforç pera deslligarse de 'ls brassos de sa muller, y abandona corrents la casa.

Mariona cau en una cadira y al cap d' un moment, tornant de son ensopiment, y donant un empelló á la Sila, 's precipita en seguiment de son marit.

Un cop al carré, sent crits de creixent entusiasm:

—Viscan los braus! Viscan los de la barca!

Ella arriba tart. Los de la barca habian empunyat ab decissió los remes y 'ls separaban já algunas brassas de lo siti de partida.

Sensa donarse compte de lo que fa, s' agenolla y trayent un relicari de son pit, dirigeix fervents prechs á la verge. Després, repensantse, reflexiona d' aquest modo:

¿Es qu' en Joan m' estima pera abandonar-me sens pietat? Lavoras maquinalment s' assenta y romp á plorar.

(*Seguirá*)

ENRICH RAFOLS

Lo garrinet y l' aglá

FAULA

Caygut del arbre un aglá,
mitj colgat ja per la terra,
parlava sol com si fos
personatge de comedia,
y més inflat qu' una bufa
en mans de quitxalla, deya:

—«¿De qui es l' imperi del mon
en los anys que se 'ns esperan,
sino meu?... ¡Ben bé 's coneix
que 'm mima la Providencia!
Avuy soch un trist aglá
qu' aquest mon mateix desprecia,
y demá mateix seré
roure que valdrá pessetas.
Buscant l' ombra de mas ramas
la humanitat á las festas
vindrá aquí á fer arrossadas
y excursions plenas de ciencia:
y si algun dia, tronat,

me veu l' amo de la hisenda,
veuré ma soca serrada,
travallada ab gran paciència,
en imatge convertida,
colocada en una iglesia,
y qu' á mos peus prosternantse
vindrán los reys y las reynas,
raspas, viudas y alguns ximplés
á ferme saber sas penas,
y á tirar xavos y quartos
pera mi en una capseta....

¡D' ésser aglá á ésser deu
no hi há pas gran diferencia!»

Y un garrinet qu' escoltava,
y era molt de la brometa,
deya, cruspínse l' aglá:

—«En aquest mon tot es... fécula,
y convertida en aixó
demá veurás ta soberbia.

WILLIAM XARAU.

NOVAS

S' ha verificat en lo Canal de la Infanta, aprop de l'Administració del Cementiri del Sudoest, la proba del Hidro-motor, aparato inventat per don Mariá Fábregas, que te son taller de fustería en lo carrer d'Aragó. L'invent es senzill y enginyós á la vegada. Consisteix en utilizar la corrent del aygua en los rius y en los canals, com forsa motriu, segons la teoria que emplearen los árabes en las rodas de rego que tant abundan en las riberas del Ebro y de las quals n' hi ha dos exemplars en las inmediacions de Manresa. Lo senyor Fábregas emplea una roda helizoide ab las paletas colocadas per lo mateix estil que las de las hélices dels barcos, encara que ab major número. La corrent de dit canal, que no porta molta velocitat, feya mouer la hélice, al passar per entre las paletas, trasmetent per engravacions lo moviment á un volant. Aquest motor no altera'l curs del aygua ni son nivell en lo canal ó riu ahont s' aplica, de modo que 's poden utilizar molts aparatos en un curt espay. Es molt útil pera 'l rego y pera moviments de poca forsa, especialment pera 'l rego á llochs elevats.

De *Las Circunstancias* de Reus:

« Sancionada per lo Rey la Lley autorisant

la concessió del ferro-carril económic d' aquesta ciutat á Salou, lo projecte, que está en lo Ministeri de Foment, s' enviará á la Divisió de ferro-carrils del Estat pera que emeti son ilustrat informe l' enginyer jefe Sr. Benito. Passará després l' expedient á la Junta consultiva de camíns, canals y ports y si, com es d' esperar, lo dictamen d' aquesta corporació es favorable, lo govern otorgará en definitiva la concessió.

Nos consta que 'ls senyors que componen lo Consell d' administració de la Companyia reusense de tramvías, no perdonarán ni omitirán cap medi pera activar la indicada tramitació á fi de comensar lo mes aviat possible las obras, satisfentse aixís una de las aspiracions mes vehemets d' aquest vehinat.»

Sembla que la carretera d' Igualada á Esparraguera quedarà acabada molt aviat, poguent utilisarse dintre pochos dias. No aixís las obras del ferro-carril que van ab molta calma. En Esparraguera 's fan preparatius pera celebrar aquest any la festa major ab tota la brillantor possible.

Notre estimat colega la *Veu de la Comarca*, ab motiu de la festa major de Valls, ha publicat un número extraordinari ab importants grabats y valiosas composicions literarias dels senyors Verdagner, Martí, Oller, Vilanova, Guimerá y Roca Sans, las que van acompanyadas ab un facsimil de la firma dels autors. Representan los grabats los més antics grallers d' aquella població.

Víctima d' ung penosa y curta enfermetat, mori en Barcelona lo jóve don Francesch Maristany y Oliver, fill del conegut comerciant en vins don Francesch P. Maristany, y germá de nostre amich don Pere Grau.

Nos associem de tot cor al dolor que esperimentan dits senyors y demás familia, per tant irreparable pérdua.

SUSCRIPCIÓ

Pera los damnificats de lo cólera en Espanya, qual producte será enviat al Dr. Ferran pera que lo distribueixi entre las familias més necessitadas.

Suma total. . . . \$ 225.82

Segueix oberta la llista de suscripció.

PIFIAS

Nos es grat donar la benvinguda á nostre amich y paysá En Joseph Subirá, primer baix de la Gran Companyia de Zarzuela que dirigeixen los intelijents mestres Aguirre y Caballero.

Fem estensiu nostre saludo á las Sras. Paset y Roca y demás artitas.

Aproposit de zarzuela; avuy dona la companyia de que parlem la gran obra de lo mestre Chapi, *La Tempestad*, y pera dimars te anunciada la zarzuela de gran aparato *El reloj de Lucerna*.

Dintre pochos dias posarán en escena l' obra d' espectacle, música de lo senyor Caballero, *Los sobrinos del capitán Grant*.

Si volen divertivos ja ho saben ¡á Solis!

Lo quiento en vers que publicarem en lo nombre pasat, en el que figuraban com actors «Un lloro, un moro, un mico y un senyor de Puerto-Rico», ha mogut mes fressa que l'arreglo de la Plaza Independencia. Moltas personas han vingut á nostra adminitració á demanar lo citat nombre y entre ellas n' hi havian varis de fills del pais.

LA GRALLA ha sigut galanment invitada pera lo ball que pera ahí tenia anunciat lo *Centro Catalá*.

La circumstancia de eixir LA GRALLA en lo propi temps en qu' aquell telloch no 'ns permet donar detalls de la festa, que, per los preparatius que s' han fet durant la setmana, es de creure qu' haura estat espléndida.

Segons los ultims telégramas de Espanya, l' alcalde de Barcelona ha tornat á l' Alemanya las condecoracions qu' aquesta l' hi havia donat.

Bé per lo senyor Coll y Pujol.

Lo dimars es la gran festa de nostra terra es lo dia que festeija Catalunya tota, anant sos fills en alegres y agermanadas collas, á la montanya sagrada de Monserrat, monument aixecat á la patria catalana per la mateixa naturalesa.

Avuy com avuy, tal vegada no sera molt nombrosa la concurrencia qu' hi acudeixi,

puig la peste per un cantó y l' insult d' Ale-
manya per altre, no permeten que lo poble s'
diverteixi com té acostumat.

¡Deu fassi que l' any vinent, puga efectuar-
se com hi há costum de ferse, en pau y ale-
gria!

.*.

Nostra redacció, ha rebut ab una afectuosa
dedicatoria un exemplar del poemet *Blanca*
degut á la inspirada ploma de l' conegut poe-
ta espanyol En Manuel del Palacio.

Blanca, mes que poema, es una especie de
qüento, per l' estil de las innumerables aven-
turas amorosas de Lamartine. No es de las
obras en que l' autor está mes inspirat, mes
n' obstant, té atractiu, y la fruidés de la versi-
ficació es digne de l' autor de 'ls *Cien So-
netos*.

Rebi lo senyor Palacio nostras mes espre-
siusas gracias, per son obsequi.

VUYTS Y NOUS

Varios joves van á un restaurant y després
de menjar alegrement, arriban als postres
y quedan, tots parats, moxos, sens obrir
boca.

Lo mosso acostants'hi.

—Si 'ls falta alguna cosa més los hi por-
taré.

—Bueno, diu un d'ells; donchs are porti
quartos per pagar lo que 's déu, qu' es l'
únich que 'ns falta.

o o o

Una viuda al sèu criat:

—Miri Ignasi, arribis á casa 'l senyor Fer-
nando, y diguili que aquesta nit l' espero...
Ah, advertiteixi que jo á las onze ja soch al
llit.

—Digui, senyoreta, ¿vol dir que li diga que
ja pot venir á las onze?

o o o

Se venia un lloro á pública subasta.

—Un lloro... deya 'l subastador... un duro
un lloro ¿qui hi diu més?

—Déu duros! va dir una veu.

—Déu duros un lloro... ¿qui hi diu més?
Déu duros...

—Vint duros... vint duros... ¿Hi há algu que
'n donga més?... Vint duros, á la una; vint

duros á las dugas... vint duros á las tres..
Queda adjudicat per vint duros... ¿Ahont es
lo senyor dels vint duros?

Silenci sepulcral.

Lo subastador se crema, é insulta als con-
currents, un dels quals li observa:

—No s' enfadi. Jo li diré qui ha sigut qui
ha ofert vint duros.

—Qui ha sigut?

—Lo mateix lloro.

o o o

En Pepet es molt apocat.

Té vinticinch anys, es fill únich y 'ls séus
pares tractan de casarlo; pero ell no s' atre-
veix á tant, y sempre hi troba reparos.

—Pero, home, no sigas tonto, fa 'l sèu pare:
¿qué per ventura no vaig casarme jo?

—Que té que veure, replica en Pepet: vosté
va casarse ab la mare, mentres que á mí volen
casarme ab una persona estranya.

o o o

¡Quin instrument! ¡já 's fatich!
Los altres ja están tocant;
Deya la Rosa 'n al Xich:
¡Jó no sé tu éts un musich
Que pasas lo temps trempant!

Lo CEGO

TRENCA CLOSCAS

Xarada

Ma *primera* es una lletra
qu' en fa molt ús lo comers,
y estich cert que, quan la tróbis
veurás un ser molt fidel.

La *segona* es molt gustós
tan á l' estiu com hivern,
y l' *total* quan fa calor
lo désen fins que fa fret.

Endevinalla

Un pam enrera,
un pam envan
y al mitj li penja
un altre pam

Quan entra crux,
quan surt igual,
está en presons
tambe 'n corrals.

UN BORNÍ

Las solucions se donarán en lo número vinent.